ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ
της 14ης Δεκεμβρίου 2000 *

Στην υπόθεση T-5/00 R,

Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied, με έδρα τη Χάγη (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενη από τους E. H. Pijnacker-Hordijk, δικηγόρο Άμστερνταμ, S. B. Noë, δικηγόρο Χάγης, και S. H. de Ranitz, δικηγόρο Άμστερνταμ, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο του M. Loesch, 11, rue Goethe,

αιτούσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από τον W. Wils, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον C. Gómez de la Cruz, μέλος της ίδιας υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

που έχει ως αντικείμενο να ανασταλεί εν μέρει η εκτέλεση της αποφάσεως 2000/117/ΕΚ της Επιτροπής, της 26ης Οκτωβρίου 1999, σχετικά με διαδικασία του άρθρου 81 της Συνθήκης ΕΚ [υπόθεση IV/33.884 — Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied (FEG) και Technische Unie (TU)] (ΕΕ 2000, L 39, σ. 1),

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ
ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

1 Η προσφεύγουσα, η Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied (στο εξής: FEG), είναι ένωση ολλανδικού δικαίου. Τα μέλη της είναι χονδρέμποροι ηλεκτρολογικών εξαρτημάτων στις Κάτω Χώρες. Σκοπός της είναι, βάσει του καταστατικού της, η προστασία των κοινών συμφερόντων των χονδρεμπόρων που διατηρούν αποθέματα ηλεκτρολογικών προϊόντων.

2 Με το άρθρο 1 της αποφάσεως 2000/117/ΕΚ της Επιτροπής, της 26ης Οκτωβρίου 1999, σχετικά με διαδικασία του άρθρου 81 της Συνθήκης ΕΚ (ΕΕ 2000, L 39, σ. 1, στο εξής: Απόφαση), διαπιστώνεται ότι η αιτούσα παρέβη τις διατάξεις του άρ-

θρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ εφαρμόζοντας, βάσει συμφωνίας συναφθείσας με τη NAVEG (ολλανδική ένωση τα μέλη της οποίας είναι αποκλειστικοί αντιπρόσωποι ηλεκτρολογικών ειδών) καθώς και βάσει εναρμονισμένων πρακτικών με προμηθευτές που δεν εκπροσωπούνταν στη NAVEG, μια συλλογική συμφωνία αποκλειστικής εμπορίας που αποσκοπεί στην παρεμπόδιση του εφοδιασμού εταιριών που δεν είναι μέλη της.

3 Κατά το άρθρο 2 της Αποφάσεως, η αιτούσα παρέβη επίσης το άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ, περιορίζοντας ποικιλοτρόπως, άμεσα και έμμεσα, την ελευθερία των μελών της να καθορίζουν ανεξάρτητα τις τιμές πώλησης.

4 Η Technische Unie BV, «ο μεγαλύτερος διανομέας χονδρεμπορίου ηλεκτρολογικών εξαρτημάτων στις Κάτω Χώρες και, τοιουτοτρόπως, ταυτόχρονα το μεγαλύτερο μέλος της FEG», έλαβε, κατά την ένατη αιτιολογική σκέψη και κατά το άρθρο 3 της Αποφάσεως, ενεργό μέρος στις ανωτέρω παραβάσεις.

5 Κατά το άρθρο 5 της Αποφάσεως:

«1. Για τις παραβάσεις που αναφέρονται στα άρθρα 1 και 2 επιβάλλεται στη FEG πρόστιμο 4,4 εκατομμυρίων ευρώ.

2. Για τις παραβάσεις που αναφέρονται στο άρθρο 3 επιβάλλεται στην [Technische Unie] πρόστιμο 2,15 εκατομμυρίων ευρώ.»

6 Το πρόστιμο που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα πρέπει να καταβληθεί, κατά το άρθρο 6 της Αποφάσεως, εντός τριών μηνών από της κοινοποιήσεώς της. Η

Απόφαση κοινοποιήθηκε με έγγραφο της Επιτροπής της 8ης Νοεμβρίου 1999. Στο έγγραφο αυτό, η Επιτροπή διευκρίνισε ότι, σε περίπτωση ασκήσεως προσφυγής ενώπιον του Πρωτοδικείου, δεν θα προέβαινε σε κανένα μέτρο εισπράξεως του προστίμου ενόσω η υπόθεση θα ήταν εκκρεμής ενώπιον του δικαστηρίου αυτού, υπό τον όρο ότι η απαίτηση θα καθίστατο τοκοφόρος και ότι η αιτούσα θα συνιστούσε αποδεκτή τραπεζική εγγύηση.

7 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 14 Ιανουαρίου 2000, που πρωτοκολλήθηκε με αριθμό T-5/00, η αιτούσα άσκησε προσφυγή με σκοπό να ακυρώσει την απόφαση.

8 Η ταχθείσα με το άρθρο 6 της Αποφάσεως προθεσμία έληξε στις 8 Φεβρουαρίου 2000.

9 Στις 17 Φεβρουαρίου 2000 η Επιτροπή έλαβε από τον δικηγόρο της αιτούσας τηλεομοιοτυπία με την οποία επιβεβαίωνε ότι θα παρενέβαινε ως εκπρόσωπος της αιτούσας, τόσο κατά τη διαδικασία της προσφυγής ακυρώσεως ενώπιον του Πρωτοδικείου όσο και κατά τις μετέπειτα επαφές με την Επιτροπή.

10 Με έγγραφο της 25ης Φεβρουαρίου 2000, η Επιτροπή επεσήμανε στην αιτούσα ότι η προθεσμία για την καταβολή του επιβληθέντος προστίμου ή για τη σύσταση τραπεζικής εγγυήσεως είχε ήδη λήξει. Επισήμανε επίσης ότι, σε περίπτωση που δεν κατετίθετο τραπεζική εγγύηση λαμβάνουσα δεόντως υπόψη τους τόκους υπερημερίας ύψους 6 % (στο εξής: ζητηθείσα εγγύηση), το αργότερο εντός δεκαπέντε ημερών από τη λήψη του εγγράφου, θα προχωρούσε στη διά της δικαστικής οδού είσπραξη του κεφαλαίου και των δεδουλευμένων τόκων μέχρι και της ημέρας της πραγματικής καταβολής του προστίμου.

11 Μετά τη λήψη του εγγράφου αυτού, η αιτούσα ζήτησε να έρθει σε επαφή με τις υπηρεσίες της Επιτροπής. Κατά τη διάρκεια της συναντήσεως που πραγματο-

ποιήθηκε στις 12 Απριλίου 2000, η αιτούσα δήλωσε ότι δεν ήταν σε θέση να πληρώσει το επιβληθέν πρόστιμο ούτε να παράσχει τη ζητηθείσα εγγύηση. Η Επιτροπή απάντησε ότι θα προέβαινε εντούτοις, στη δικαστική αναζήτησή του, φρονώντας ότι τα μέλη του FEG μπορούσαν να βοηθήσουν την αιτούσα να συστήσει τη ζητηθείσα εγγύηση.

12 Κατά συνέπεια, η Επιτροπή κίνησε ενώπιον των ολλανδικών αρχών τη διαδικασία του άρθρου 256 ΕΚ για την περιαφή του εκτελεστήριου τύπου, ενώ η αιτούσα, με επιστολή της 21ης Απριλίου 2000, υποστήριξε εκ νέου ότι δεν ήταν σε θέση να πληρώσει το πρόστιμο ούτε να παράσχει τη ζητηθείσα εγγύηση. Η ανταλλαγή επιστολών με το ίδιο περιεχόμενο εξακολούθησε και μετά την ημερομηνία αυτή.

13 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 28 Αυγούστου 2000, η CEF City Electrical Factors BV (στο εξής: CEF City), εταιρία ολλανδικού δικαίου, και η CEF Holdings Ltd (στο εξής: CEF Holdings), εταιρία αγγλικού δικαίου, εκπροσωπούμενες από την Catharina M. H. C. Vinken-Geijselaers, δικηγόρο 's-Hertogenbosch, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο των Arendt και Medernach, 8-10, rue Mathias Hardt, ζήτησαν να παρέμβουν στην υπόθεση της κύριας δίκης προς στήριξη των αιτημάτων της Επιτροπής.

14 Η απόφαση για την είσπραξη του προστίμου περιήφθη τον εκτελεστήριο τύπο, που απαιτεί το άρθρο 256 ΕΚ, τον Ιούνιο 2000, η δε Επιτροπή την κοινοποίησε στην αιτούσα, με Ολλανδό δικαστικό επιμελητή, στις 22 Σεπτεμβρίου 2000.

15 Με χωριστό δικόγραφο, που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 25 Σεπτεμβρίου 2000, η αιτούσα άσκησε, δυνάμει του άρθρου 242 ΕΚ, αίτηση αναστολής εκτελέσεως της Αποφάσεως για δύο μήνες από της δημοσιεύσεως της αποφάσεως της κύριας δίκης. Ζητεί επίσης να καταδικαστεί η Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα της δίκης των ασφαλιστικών μέτρων.

16 Αυθημερόν, η Επιτροπή ενημέρωσε με τηλεομοιοτυπία τον δικηγόρο της αιτούσας ότι δεν θα προέβαινε σε κανένα περαιτέρω εκτελεστικό μέτρο μέχρις ότου το Πρωτοδικείο αποφανθεί επί της υπό κρίση αιτήσεως.

17 Στις 11 Οκτωβρίου 2000, η Επιτροπή κατέθεσε τις παρατηρήσεις της επί της αιτήσεως αναστολής, με τις οποίες ζητεί την απόρριψη της αιτήσεως.

18 Με διάταξη της 16ης Οκτωβρίου 2000, ο πρόεδρος του πρώτου τμήματος του Πρωτοδικείου επέτρεψε την παρέμβαση της CEF City και της CEF Holdings προς στήριξη των αιτημάτων της Επιτροπής στο πλαίσιο της προσφυγής της κύριας δίκης. Στις 18 Οκτωβρίου 2000, οι δύο αυτές εταιρίες υπέβαλαν αίτηση παρεμβάσεως στη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, χωρίς να έχουν λάβει γνώση της προαναφερθείσας διατάξεως της 16ης Οκτωβρίου 2000.

19 Η αιτούσα τροποποίησε την αίτησή της ασφαλιστικών μέτρων με έγγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 25 Οκτωβρίου 2000. Η αιτούσα δήλωσε ότι ήταν έτοιμη να προσπαθήσει να λάβει τραπεζική εγγύηση που να αντιστοιχεί στα περιουσιακά της στοιχεία κατά το τέλος της οικονομικής χρήσεως του 1999. Κατά συνέπεια, ζήτησε από τον δικάζοντα κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή να δεχθεί την αίτησή της προσθέτοντας τον όρο ότι, εντός μηνός από της διατάξεως περί αναστολής εκτελέσεως, θα πρέπει να συστήσει τραπεζική εγγύηση 401 417 ολλανδικών φιορινίων (NLG), ήτοι 182 155 ευρώ (στο εξής: προταθείσα εγγύηση).

20 Οι διάδικοι, συμπεριλαμβανομένων των CEF City και CEF Holdings, παρείχαν διευκρινίσεις κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση που διεξήχθη ενώπιον του δικάζοντος κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή στις 26 Οκτωβρίου 2000.

21 Με επιστολή της 6ης Νοεμβρίου 2000, η αιτούσα ανέφερε ότι τα μέλη της δεν ήταν διατεθειμένα να συστήσουν τραπεζική εγγύηση μεγαλύτερη από αυτή που προτάθηκε ούτε να διαπραγματευθούν με την Κοινότητα το ενδεχόμενο αυτό.

22 Δεδομένης αυτής της θέσεως της αιτούσας, η Επιτροπή ενέμεινε, με επιστολή της 13ης Νοεμβρίου 2000, στα αιτήματά της σχετικά με την απόρριψη της αιτήσεως των ασφαλιστικών μέτρων.

Επί της αιτήσεως παρεμβάσεως

23 Η αιτούσα αντιτάχθηκε, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, στο να γίνει δεκτή η αίτηση παρεμβάσεως της 18ης Οκτωβρίου 2000 της CEF City και της CEF Holdings στη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, προβάλλοντας την έλλειψη εννόμου συμφέροντος των εταιριών αυτών να στηρίξουν τα αιτήματα της Επιτροπής τα οποία, δεδομένου ότι αποσκοπούν στην απόρριψη της αιτηθείσας αναστολής, θα μπορούσαν να προκαλέσουν την πτώχευσή της.

24 Η επιχειρηματολογία αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

25 Λόγω του δευτερεύοντος χαρακτήρα της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων σε σχέση με την κύρια δίκη, το μέρος στο οποίο έχει ήδη επιτραπεί να παρέμβει προς στήριξη του καθού οργάνου στο πλαίσιο της προσφυγής της κύριας δίκης με αντικείμενο την ακύρωση μιας αποφάσεως του οργάνου αυτού έχει, κατ' αρχήν, συμφέρον να στηρίξει τα αιτήματα του οργάνου αυτού στο πλαίσιο της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων εφόσον με αυτά ζητείται η διατήρηση της εν λόγω αποφάσεως (βλ. με το ίδιο πνεύμα, διάταξη του προέδρου του Δικαστηρίου της

15ης Οκτωβρίου 1975, 71/74 R και RR, Fruit- en Groentenimporthandel κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1975, σ. 181).

26 Εν προκειμένω, το δικαίωμα παρεμβάσεως των CEF City και CEF Holdings προς στήριξη των αιτημάτων της Επιτροπής στην υπόθεση της κύριας δίκης αναγνωρίστηκε από τον πρόεδρο του πρώτου τμήματος του Πρωτοδικείου με την προαναφερθείσα διάταξη της 16ης Οκτωβρίου 2000. Για να καταλήξει στο συμπέρασμα αυτό ο πρόεδρος του πρώτου τμήματος του Πρωτοδικείου επισήμανε (σκέψη 6 της διατάξεως) ότι ο διάδικος που ζητεί να του επιτραπεί να παρέμβει σε διαφορά ενώπιον του Πρωτοδικείου «πρέπει να έχει συμφέρον στην επίλυση της διαφοράς αυτής, συμφώνως προς το άρθρο 37 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου» και ότι «δικαιολογεί ένα τέτοιο συμφέρον στο πλαίσιο προσφυγής ασκηθείσας κατ' αποφάσεως της Επιτροπής κατόπιν καταγγελίας σχετικά με συμφωνίες ή πρακτικές περιοριστικές του ανταγωνισμού το πρόσωπο που υπέβαλε την καταγγελία αυτή, ιδίως αν μετέσχε, στη συνέχεια, στη διαδικασία ενώπιον της Επιτροπής (βλ. διατάξεις του προέδρου του Πρωτοδικείου της 13ης Μαΐου 1993, T-24/93 R, CMBT κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-543, σκέψεις 15 και 16, και του Πρωτοδικείου της 24ης Μαρτίου 1997, T-367/94, British Coal κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-469, σκέψη 31)». Όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 7 της προαναφερθείσας διατάξεως της 16ης Οκτωβρίου 2000, αυτό ακριβώς συμβαίνει στην εν προκειμένω περίπτωση των CEF City και CEF Holdings.

27 Επιβάλλεται η παρατήρηση, εξάλλου, ότι δεν μπορεί να αποκλειστεί το ενδεχόμενο οι εταιρίες αυτές να έχουν υποστεί ζημίες εξ αιτίας των παραβάσεων που διαπιστώνονται στην Απόφαση. Συναφώς, αρκεί η διαπίστωση ότι, όταν ζήτησαν να τους επιτραπεί να παρέμβουν προς στήριξη των αιτημάτων της Επιτροπής στην παρούσα διαδικασία, αντικείμενο της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων της αιτούσας ήταν, άνευ ουδενός περιορισμού ή όρου, να επιτύχει την αναστολή εκτελέσεως της Αποφάσεως.

28 Απ' όλ' αυτά τα στοιχεία προκύπτει ότι η αναστολή εκτελέσεως της Αποφάσεως θα μπορούσε, όπως και η ακύρωσή της, να θίξει τα συμφέροντα των CEF City και CEF Holdings. Επομένως, δεδομένου ότι οι εταιρίες αυτές έχουν συμφέρον να παρέμβουν στην παρούσα διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, η σχετική αίτησή τους πρέπει να γίνει δεκτή.

Νομικό πλαίσιο

29 Ευθύς εξαρχής, επιβάλλεται να προσδιοριστεί με ακρίβεια το αντικείμενο της υπό κρίση αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων.

30 Η αιτούσα ζητεί με το δικόγραφό της, όπως τροποποιήθηκε με την επιστολή της που πρωτοκολλήθηκε στις 25 Οκτωβρίου 2000, να ανασταλεί η εκτέλεση της αποφάσεως για δύο μήνες από της δημοσιεύσεως της αποφάσεως της κύριας δίκης, υπό τον όρο να έχει συσταθεί η προταθείσα εγγύηση.

31 Επιβάλλεται η επισήμανση ότι οι μόνες διατάξεις της Αποφάσεως για τις οποίες η αιτούσα έχει συμφέρον να ζητήσει αναστολή εκτελέσεως είναι το άρθρο 4, παράγραφος 1, το άρθρο 5, παράγραφος 1, και το άρθρο 6 καθόσον προβλέπουν, το πρώτο, ότι πρέπει να παύσει πάραυτα, εάν δεν το έχει ήδη κάνει, τις παραβάσεις που αναφέρονται στα άρθρα 1 και 2, το δεύτερο, ότι της επιβάλλεται πρόστιμο ύψους 4,4 εκατομμυρίων ευρώ και, το τρίτο, ότι το πρόστιμο αυτό πρέπει να καταβληθεί εντός τριών μηνών από της κοινοποιήσεως της Αποφάσεως.

32 Ως προς την υποχρέωση του άρθρου 4, παράγραφος 1, της Αποφάσεως, ούτε από τις παρατηρήσεις που κατέθεσε η αιτούσα στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων ούτε από την αλληλογραφία και τις επαφές που υπήρξαν μεταξύ των διαδίκων προκύπτει ότι ζητεί την αναστολή της.

33 Επομένως, η υπό κρίση αίτηση πρέπει να νοηθεί ως σκοπούσα αποκλειστικώς την αναστολή εκτελέσεως των δύο υποχρεώσεων που ορίζουν τα άρθρα 5, παράγραφος 1, και 6 της Αποφάσεως.

34 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται (βλ. ανωτέρω σκέψεις 6, 10 και 16) ότι η Επιτροπή διευκρίνισε ότι δεν θα προέβαινε σε κανένα μέτρο εισπράξεως του προστίμου ενόσω η προσφυγή της κύριας δίκης εκκρεμούσε ενώπιον του Πρωτοδικείου, υπό τον όρο ότι η αιτούσα θα συνιστούσε τη ζητηθείσα εγγύηση. Υπό τις συνθήκες αυτές, η αιτηθείσα αναστολή εκτελέσεως δεν μπορεί να έχει άλλο χρήσιμο αντικείμενο πέραν του να επιτύχει την άδεια να συστήσει την προταθείσα εγγύηση αντί της ζητηθείσας ως προϋπόθεση για τη μη άμεση είσπραξη του προστίμου που επέβαλε η Απόφαση (βλ., υπό την έννοια αυτή, διάταξη του προέδρου του Πρωτοδικείου της 21ης Ιουλίου 1999, T-191/98 R, DSR-Senator Lines κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-2531, σκέψη 58).

35 Δυνάμει των συνδυασμένων διατάξεων των άρθρων 242 ΕΚ και 243 ΕΚ και του άρθρου 4 της αποφάσεως 85/591/ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1988, περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 319, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 93/350/Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 1993 (ΕΕ L 144, σ. 21), το Πρωτοδικείο δύναται, αν κρίνει ότι επιβάλλεται από τις περιστάσεις, να διατάξει την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλομένης πράξεως ή τα αναγκαία προσωρινά μέτρα.

36 Το άρθρο 104, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας προβλέπει ότι η αίτηση των ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να προσδιορίζει τα περιστατικά από τα οποία προκύπτει το επείγον της υποθέσεως, καθώς και τους πραγματικούς και νομικούς ισχυρισμούς που δικαιολογούν, εκ πρώτης όψεως (fumus boni juris), τη λήψη του προσωρινού μέτρου το οποίο ζητείται. Οι προϋποθέσεις αυτές πρέπει να συντρέχουν σωρευτικώς και ως εκ τούτου η αίτηση για την αναστολή εκτελέσεως πρέπει να απορρίπτεται εφόσον λείπει μία εξ αυτών [διατάξεις του Προέδρου του Δικαστηρίου της 14ης Οκτωβρίου 1996, C-268/96 P(R), SCK και FNK κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-4971, σκέψη 30, και του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 15ης Ιουλίου 1998, T-73/98 R, Prayon-Rupel κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-2769, σκέψη 25].

Επιχειρήματα των διαδίκων

Επί του fumus boni juris

37 Η αιτούσα εκθέτει εν συντομία στο δικόγραφό της τους προβληθέντες με την προσφυγή της στην κύρια δίκη λόγους οι οποίοι, κατά την άποψή της, δικαιολογούν το fumus boni juris της υπό κρίση αιτήσεώς της. Οι λόγοι αυτοί στηρίζονται, πρώτον, στην παραβίαση της αρχής της εύλογης προθεσμίας και στην προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας, δεύτερον, στον εσφαλμένο καθορισμό της οικείας αγοράς, στην ανυπαρξία συλλογικής συμφωνίας περί αποκλειστικής προμήθειας και συμφωνίας καθορισμού των τιμών μεταξύ των μελών της και, τέταρτον, στο υπέρμετρο ύψος του προστίμου.

38 Η Επιτροπή, αρνούμενη τη βασιμότητα των λόγων αυτών, φρονεί ταυτόχρονα ότι το ζήτημα του fumus boni juris μπορεί να μην εξεταστεί διότι η αίτηση αναστολής εκτελέσεως δεν έχει επείγοντα χαρακτήρα.

Επί της προϋποθέσεως σχετικά με το επείγον

39 Η αιτούσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν αμφισβητεί ότι η διά της δικαστικής οδού εκτέλεση της Αποφάσεως θα είχε ως αναπόφευκτη συνέπεια την κήρυξή της σε πτώχευση, γεγονός που θα της προκαλούσε σοβαρή και ανεπαρνόρθωτη ζημία.

40 Υποστηρίζει ότι ούτε το ολλανδικό δίκαιο ούτε ο εσωτερικός της κανονισμός προβλέπουν τη δυνατότητα να υποχρεωθούν τα νυν ή τα πρώην μέλη της να καταβάλουν το επιβληθέν πρόστιμο ή να συστήσουν τη ζητηθείσα εγγύηση και ότι δεν είναι δυνατόν να το πράξουν αφ' εαυτών τους δεδομένου ότι δεν υποχρεούνται νομικώς.

41 Επιπλέον, το κοινοτικό δίκαιο δεν παρέχει τη δυνατότητα να υποχρεωθούν τα μέλη μιας ενώσεως επιχειρήσεων να εγγυηθούν για το πρόστιμο που επιβλήθηκε στην ένωση αυτή. Η αιτούσα μνημονεύει συναφώς το σημείο 127 της Λευκής Βίβλου για τον εκσυγχρονισμό των κανόνων εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ), της 28ης Απριλίου 1998, με το οποίο η Επιτροπή αναγνωρίζει ότι το γεγονός ότι το άρθρο 15 του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτος κανονισμός εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25), δεν προβλέπει την αρχή της εις ολόκληρον ευθύνης των μελών της ενώσεως μπορεί να εμποδίσει την είσπραξη των προστίμων. Αξιώνοντας από τα μέλη της αιτούσας να συστήσουν τραπεζική εγγύηση, η Επιτροπή επιχειρεί να καταστρατηγήσει την αδυναμία της εισπράξεως του προστίμου από αυτούς.

42 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η αιτούσα τόνισε ότι, μολονότι το άρθρο 6, παράγραφος 5, του εσωτερικού κανονισμού της παρέχει τη δυνατότητα στη γενική συνέλευση να αυξήσει τις ετήσιες εισφορές των μελών της, η αύξηση αυτή δεν θα μπορούσε σε καμία περίπτωση να ανέλθει σε 4,4 εκατομμύρια ευρώ, ήτοι 18 έως 20 φορές πάνω από το συνολικό ποσό των σημερινών εισφορών. Επιπλέον, η εξουσία του διοικητικού συμβουλίου της FEG να επιβάλλει στα μέλη της την καταβολή συμπληρωματικών ποσών αφορά αποκλειστικά την κάλυψη περιορισμένων υπερβάσεων των δαπανών στον προϋπολογισμό και το ποσό των καταβολών αυτών ουδέποτε θα μπορούσε να εξομοιωθεί με αυτό της ετήσιας εισφοράς. Εν πάση περιπτώσει, το διοικητικό συμβούλιο τελεί υπό τον έλεγχο της γενικής συνελεύσεως που το αναδεικνύει.

43 Δεδομένου ότι η διά της δικαστικής οδού είσπραξη του προστίμου θα είχε ως αναπόφευκτο αποτέλεσμα την πτώχευσή της, η αιτούσα εμμένει ότι αυτό το μέτρο εκτελέσεως θα την εμπόδιζε πιθανώς να εξακολουθήσει να παρίσταται στην εκδίκαση της προσφυγής της, διότι, σε περίπτωση πτωχεύσεως, ο σύνδικος πτωχεύσεως πιθανώς να μην θεωρήσει προς όφελος όλων των πιστωτών την καταβολή ακόμη περισσοτέρων χρημάτων προκειμένου να ολοκληρωθεί η εκδίκαση της προσφυγής στην κύρια δίκη.

44 Υπό τις συνθήκες αυτές, η αιτούσα φρονεί ότι πληρούται η προϋπόθεση του επείγοντος.

45 Η Επιτροπή, επικαλούμενη τη διάταξη του προέδρου του Πρωτοδικείου της 4ης Ιουνίου 1996, T-18/96 R, SCK και FNK κατά Επιτροπής (Συλλογή 1996, σ. II-407), όπως επικυρώθηκε, κατόπιν αναιρέσεως, με την προαναφερθείσα διάταξη της 14ης Οκτωβρίου 1996, SCK και FNK κατά Επιτροπής, υποστηρίζει ότι είναι επιτρεπτό να χωρήσει η διά της δικαστικής οδού είσπραξη του προστίμου προτού το Πρωτοδικείο αποφανθεί επί της υποθέσεως της κύριας δίκης. Κατά την άποψή της, στο πλαίσιο της εκτιμήσεως του επικαλουμένου κινδύνου σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας που απορρέει για μια ένωση, όπως η αιτούσα, σκοπός της οποίας είναι η προάσπιση των συμφερόντων των μελών της και η οποία υπόκειται στην εξουσία τους αποφάσεως, από την υποχρέωση πληρωμής του προστίμου ή της συστάσεως τραπεζικής εγγυήσεως, επιβάλλεται η εξέταση της οικονομικής καταστάσεως των μελών αυτών.

46 Η Επιτροπή, παραπέμποντας στην έκτη αιτιολογική σκέψη της Αποφάσεως, παρατηρεί ότι τα μέλη της αιτούσας πραγματοποίησαν το 1994 συνολικό κύκλο εργασιών περίπου ενός δισεκατομμυρίου ευρώ. Τούτο σημαίνει ότι, έστω και αν αυτός ο κύκλος εργασιών δεν έχει στο μεταξύ αυξηθεί, το επιβληθέν πρόστιμο των 4,4 εκατομμυρίων ευρώ αντιστοιχεί σε λιγότερο από 0,5 % αυτού. Παρατηρεί ότι το άρθρο 6, παράγραφος 5, του εσωτερικού κανονισμού της αιτούσας ή παρέχει τη δυνατότητα να ζητήσει από τα μέλη της συμπληρωματική εισφορά πέραν της συνήθους εισφοράς τους. Συνεπώς, τα μέλη της FEG ουδόλως κωλύονται να της προσφέρουν την αρωγή τους εάν επιθυμούν να το πράξουν.

47 Ως προς την προταθείσα εγγύηση, η Επιτροπή διατύπωσε, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, αμφιβολίες ως προς το αν το ύψος της προταθείσας αυτής εγγυήσεως αντιπροσώπευε την αξία των περιουσιακών στοιχείων της FEG κατά το τέλος του 1999. Οι αμφιβολίες αυτές ενισχύονται από το γεγονός ότι τα μέλη της FEG είναι διατεθειμένα να καταστήσουν δυνατή τη σύσταση της προταθείσας εγγυήσεως.

48 Κατά συνέπεια, αν η διά της δικαστικής οδού είσπραξη του προστίμου επρόκειτο να έχει ως αποτέλεσμα την πτώχευση της αιτούσας, δεν θα υπήρχε άμεσος και αναγκαίος αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της αναγκαστικής εκτελέσεως και της πτωχεύσεως αυτής. Συγκεκριμένα, το αποφασιστικό ενδιάμεσο στοιχείο θα ήταν η επιλογή των μελών της FEG να μην στηρίξουν οικονομικά την ένωση.

49 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η CEF City και η CEF Holdings υπογράμμισαν ότι η αιτούσα γνώριζε από το 1995, το αργότερο, τον κίνδυνο να της επιβληθεί πρόστιμο και είχε αποφασίσει, κατά τη γενική της συνέλευση της 20ής Νοεμβρίου 1995, να συστήσει αποθεματικό προς κάλυψη των σχετικών εξόδων για την άμυνά της, τόσο σε κοινοτικό όσο και σε εθνικό επίπεδο, κατά μιας ενδεχομένως καταδικαστικής αποφάσεως της Επιτροπής. Εφόσον τα μέλη της FEG ήσαν διατεθειμένα, χωρίς εμφανή περιορισμό, να καταβάλουν τα έξοδα αυτά, η αναγκαστική είσπραξη του προστίμου δεν θα τους προκαλούσε ζημία, τουλάχιστον όσον αφορά το ίδιον ενεργητικό τους. Επιπλέον, η βούληση των μελών της FEG να αναλάβουν τα έξοδα αυτά θα απεδείκνυε ότι έχουν συμφέρον να καταβάλουν το πρόστιμο για να αποτραπεί η πτώχευση της ενώσεως.

50 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από τις CEF City και CEF Holdings, καταλήγει στο ότι η προϋπόθεση του επείγοντος δεν πληρούται ως εκ τούτου εν προκειμένω.

Εκτίμηση του δικάζοντος κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή

51 Εν προκειμένω, πρέπει να εξεταστεί αν η προϋπόθεση του επείγοντος πληρούται.

52 Δεδομένου ότι το αντικείμενο της υπό κρίση αιτήσεως είναι, όπως διευκρινίστηκε ανωτέρω στις σκέψεις 30 έως 34, η λήψη αδείας για τη σύσταση της προταθείσας αντί της ζητηθείσας εγγυήσεως, ως προϋπόθεση για τη μη άμεση είσπραξη του προστίμου που επέβαλε η Απόφαση στην αιτούσα, επιβάλλεται, κατ' αρχάς, η διαπίστωση ότι, κατά πάγια νομολογία, το αίτημα αυτό μπορεί να γίνει δεκτό μόνον υπό εξαιρετικές περιστάσεις [διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 6ης Μαΐου 1982, 107/82 R, AEG κατά Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 1549, σκέψη 6, και της 14ης Δεκεμβρίου 1999, C-335/99 P(R), HFB κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-8705, σκέψη 55, και C-364/99 P(R), DSR-Senator Lines κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-8733, σκέψη 48]. Πράγματι, η δυνατότητα να ζητηθεί η σύσταση εγγυήσεως προβλέπεται

ρητώς για τις διαδικασίες των ασφαλιστικών μέτρων, από τους Κανονισμούς Διαδικασίας του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου, και ανταποκρίνεται σε μια γενική και εύλογη στάση της Επιτροπής.

53 Συνεπώς, επιβάλλεται να εξεταστεί αν η αιτούσα απέδειξε την ύπαρξη των εξαιρετικών αυτών περιστάσεων, ήτοι ότι της είναι αδύνατο να συστήσει τη ζητηθείσα εγγύηση χωρίς να διακυβεύσει την ύπαρξή της (διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 20ής Ιουλίου 1999, T-59/99 R, Βεντούρης κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-2519, σκέψεις 16 και 18).

54 Πρέπει να υπομνηστεί, ακολούθως, ότι, στην περίπτωση που η παράβαση του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ τελείται μέσω της αποφάσεως της ενώσεως επιχειρήσεων, το ανώτατο όριο του προστίμου, ισόποσου προς 10 % του κύκλου εργασιών που πραγματοποιήθηκε κατά την προηγούμενη διαχειριστική περίοδο (άρθρο 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17), πρέπει να υπολογίζεται σε σχέση με τον κύκλο εργασιών που πραγματοποίησε το σύνολο των επιχειρήσεων που είναι μέλη της ενώσεως, τουλάχιστον οσάκις προβλέπεται, κατά τους εσωτερικούς κανόνες λειτουργίας της, η γένεση ευθύνης των μελών της για τις ενέργειές της (προαναφερθείσα διάταξη της 4ης Ιουνίου 1996, SCK και FNK κατά Επιτροπής, σκέψη 33, επικυρωθείσα, κατόπιν αναιρέσεως, με την προαναφερθείσα διάταξη της 14ης Οκτωβρίου 1996, SCK και FNK κατά Επιτροπής, σκέψη 35). Το συμπέρασμα αυτό στηρίζεται στο ότι η επιρροή που είναι δυνατόν να άσκησε μια ένωση επιχειρήσεων στην αγορά δεν εξαρτάται από τον δικό της «κύκλο εργασιών», ο οποίος δεν αποτελεί συνάρτηση ούτε του μεγέθους ούτε της οικονομικής ευρωστίας της, αλλά από τον κύκλο εργασιών των μελών της, ο οποίος αποτελεί ένδειξη περί του μεγέθους και της οικονομικής της ευρωστίας (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 23ης Φεβρουαρίου 1994, T-39/92 και T-40/92, CB και Europay κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-49, σκέψη 137, και της 21ης Φεβρουαρίου 1995, T-29/92, SPO κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-289, σκέψη 385, καθώς και την προαναφερθείσα διάταξη της 4ης Ιουνίου 1996, SCK και FNK κατά Επιτροπής, σκέψη 33).

55 Συνεπώς, επιβάλλεται να εξεταστεί αν τα καταστατικά και ο εσωτερικός κανονισμός της FEG περιέχουν διατάξεις κατά τις οποίες είναι δυνατή η γένεση ευθύνης των μελών της.

56 Κατά το άρθρο 2, παράγραφοι 1 και 3, στοιχεία στ' και ζ', των καταστατικών, σκοπός της FEG είναι η προστασία των κοινών συμφερόντων των χονδρεμπόρων που διατηρούν αποθέματα ηλεκτρολογικών προϊόντων, προωθώντας «κανονικές σχέσεις αγοράς υπό την ευρύτερη έννοια του όρου» και συνάπτοντας συμφωνίες συνεργασίας με άλλα όργανα ή οργανισμούς που συμμετέχουν στο χονδρεμπόριο ηλεκτρολογικών προϊόντων. Τα μέλη υποχρεούνται, μεταξύ άλλων, κατά το άρθρο 16 των καταστατικών, να «συμμορφώνονται κατά γράμμα προς τις διατάξεις των καταστατικών, του εσωτερικού κανονισμού και των αποφάσεων του διοικητικού συμβουλίου και της συνελεύσεως». Από το άρθρο 5, παράγραφος 1, στοιχείο γ', και από το άρθρο 6 των καταστατικών προκύπτει ότι ένα μέλος μπορεί να διαγραφεί από την ένωση εάν δεν πληροί πλέον τις προϋποθέσεις που τάσσουν τα καταστατικά ή ο εσωτερικός κανονισμός. Είναι δυνατόν επίσης ένα μέλος να τεθεί σε αναστολή, να του απευθυνθεί επίπληξη ή να του επιβληθεί πρόστιμο δυνάμενο να ανέλθει έως και 10 000 ολλανδικά φιορίνια (NLG) αν το διοικητικό συμβούλιο φρονεί ότι ενήργησε κατά παράβαση των καταστατικών, του εσωτερικού κανονισμού ή των αποφάσεων που έλαβε νομοτύπως η ένωση.

57 Όσον αφορά τις παραβάσεις που διαπιστώνονται εις βάρος της αιτούσας στα άρθρα 1 και 2 της Αποφάσεως, υπάρχουν πολλές αναφορές, μεταξύ άλλων, στις αιτιολογικές σκέψεις 39, 44, 48, 53, 71, 76, 79, 82, 84, 85, 92, 111 και 122 της Αποφάσεως, στη δεσμευτικότητα που είχε για τα μέλη της η συμπεριφορά της ενώσεως που συνήψε τις προβαλλόμενες συμφωνίες, ήτοι τη συλλογική συμφωνία αποκλειστικής προμήθειας και της συμφωνίας καθορισμού των τιμών μεταξύ των μελών της. Μολονότι η αιτούσα αμφισβητεί τη βασιμότητα των συμπερασμάτων στα οποία καταλήγει η Επιτροπή στην Απόφαση όσον αφορά την ύπαρξη των παραβάσεων αυτών, από κανένα στοιχείο της δικογραφίας δεν είναι δυνατόν, εκ πρώτης όψεως, να αμφισβητηθεί ότι η εφαρμογή των προβαλλομένων αυτών συμφωνιών ανταποκρινόταν στα συμφέροντα των μελών της.

58 Συνεπώς, τα αντικειμενικά συμφέροντα της αιτούσας δεν μπορούν, εκ πρώτης όψεως, να θεωρηθούν ως έχοντα αυτοτελή χαρακτήρα σε σχέση με τα συμφέροντα των επιχειρήσεων που συμμετέχουν σε αυτήν.

59 Συνεπώς, κατά την προαναφερθείσα νομολογία, πρέπει να εκτιμηθεί ο κίνδυνος σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας που θα προκύψει, εν προκειμένω, από τη σύσταση της ζητηθείσας εγγυήσεως λαμβανομένων υπόψη του μεγέθους και της οικονομικής ευρωστίας των επιχειρήσεων που είναι μέλη της FEG.

60 Η Επιτροπή επισήμανε, χωρίς η αιτούσα να την αντικρούσει στο σημείο αυτό, ότι το πρόστιμο αντιπροσωπεύει κάτω του 0,5 % του συνολικού κύκλου εργασιών των μελών της FEG, για το οικονομικό έτος 1994. Συνεπώς, είναι δυνατή η υπόθεση ότι τα μέλη της FEG έχουν αρκετά μεγάλη οικονομική επιφάνεια για να καταβάλουν το επιβληθέν πρόστιμο ή, κατά μείζονα λόγο, για να συστήσουν τη ζητηθείσα εγγύηση.

61 Κατά συνέπεια, η αιτούσα δεν απέδειξε ότι η εκτέλεση των άρθρων 5, παράγραφος 1, και 6 της Αποφάσεως προτού το Πρωτοδικείο αποφανθεί επί της προσφυγής της στην κύρια υπόθεση είναι δυνατό να προκαλέσει την επικαλούμενη σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία, που συνίσταται στο ενδεχόμενο να κηρυχθεί σε πτώχευση.

62 Το συμπέρασμα αυτό δεν επηρεάζεται από την επιχειρηματολογία της αιτούσας σχετικά με την προταθείσα εγγύηση.

63 Το γεγονός και μόνον ότι η αιτούσα δήλωσε ότι είναι έτοιμη να συστήσει μια τέτοια εγγύηση, μολονότι αυτή αντιπροσωπεύει, όπως προβάλλεται, την αξία των περιουσιακών της στοιχείων κατά το τέλος του οικονομικού έτους 1999, κατά τη διάρκεια του οποίου επιβλήθηκε το πρόστιμο, δεν ασκεί επιρροή. Από τις παρατηρήσεις της αιτούσας κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση καθώς και από τη μετέπειτα επιστολή της 6ης Νοεμβρίου 2000 προκύπτει σαφώς ότι το μικρό τμήμα (περίπου 4 %) του επιβληθέντος προστίμου που θα καλυπτόταν από την προταθείσα εγγύηση αντιπροσωπεύει μόνον το μέρος που ορισμένα μέλη της FEG δέχθηκαν ότι πρέπει τελικώς να αναλάβουν προκειμένου να της παράσχουν τη δυνατότητα να εξακολουθήσει την υποστήριξη της προσφυγής της στην κύρια δίκη. Η αιτούσα ουδεμία απόδειξη προσκόμισε ότι τα μέλη αυτά αδυνατούν να συλλέξουν τα αναγκαία κονδύλια προκειμένου να συσταθεί η ζητηθείσα εγγύηση.

64 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η αιτούσα δεν κατόρθωσε να αποδείξει ότι, σε περίπτωση μη λήψεως των αιτηθέντων προσωρινών μέτρων, θα υφίστατο σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία.

65 Κατά συνέπεια, η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να απορριφθεί, παρέλκει δε η εξέταση του αν συντρέχουν οι ρητές προϋποθέσεις που απαιτούνται για τη λήψη της αιτηθείσας αναστολής.

Για τους λόγους αυτούς,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

διατάσσει:

1) Επιτρέπει την παρέμβαση της CEF City Electrical Factors BV και της CEF Holdings Ltd προς στήριξη των αιτημάτων της καθής όσον αφορά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων.

2) Απορρίπτει την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων.

3) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 14 Δεκεμβρίου 2000.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

B. Vesterdorf